

moeten nemen voor de berging.<sup>124)</sup> Dat in de achttiende eeuw in het archief opgeborgen stukken lang niet altijd teruggevonden konden worden blijkt uit een brief van de secretaris Zeger Zegers uit 1708 waarin hij verklaart dat hij een origineel stuk niet kan tonen "ter oirsaecke het origineel in onse archieve geslooten sijnde, tusschen andere pampieren verlooren was."<sup>125)</sup> Niet altijd was men echter zo eerlijk. Een andere keer als de latere scholtis Van Bree in 1702 informeert naar bescheiden aangaande zijn grootvader krijgt hij tot antwoord van zijn ambtsvoorganger "dat haere boecken ende papieren altemael verbrandt waere".<sup>126)</sup> Een aperte onwaarheid, wat men thans aan de hand van de inventaris gemakkelijk kan vaststellen. Naast brand en plundering vormt verwaarlozing een belangrijke oorzaak van het verloren gaan van archivalia. Ten dele vloeit deze verwaarlozing voort uit het ontbreken van een vaste vergaderplaats van schepenbank en gemeente.

Ofschoon in de 15e eeuw sprake is van een stadhuis<sup>127)</sup> vinden we in latere tijden geen enkele aanwijzing van het bestaan van een dergelijk gebouw. Nergens vindt men ook maar de geringste aanduiding van het feit dat de schepenbank of de gemeente in een apart daarvoor bestemd gebouw bijeen komt. Steeds als er melding wordt gemaakt van de locatie van een dergelijke bijeenkomst vernemen we dat deze plaats vindt ten huize van een schepen of burgemeester, die dan vaak tevens de uitbater is van een herberg. Zo vergadert het gerecht in 1701 tijdens een proces ten huize van de oud-burgemeester Jacob Dencken en even later in het huis van de weduwe van Reiner Vogels, een voormalig schepen.<sup>128)</sup>

Ook de geërfden vergaderden in de herberg. In 1793 gebeurde dit "in den Keyser ten huuse van de weduwe Smeets."<sup>129)</sup> Een dergelijke organisatie werkte het in de hand dat niet alle stukken in de archiefkist terecht kwamen. Burgemeesters, schepenen, scholtissen maar vooral de secretarissen hadden de gewoonte een groot deel van de stukken, betrekking hebbende op lopende zaken, thuis te bewaren. Hier is dan ook de oorzaak te zoeken van het feit dat een deel van de archieven terecht kwam in andere schepenbankarchieven. Zo waren Johannes Valckenborch en Derick Jacobs niet alleen secretaris te Wessem maar ook van de heerlijkheid Kessenich, Zeger Zegers ook van de heerlijkheid Daelenbroeck, Johannes Driessen Opheyden tevens te Echt en Zeger Raemaekers eveneens te Stevensweert en Ohé en Laak. Bovendien waren deze secretarissen vaak niet in Wessem woonachtig. Tekenend zijn de verklaringen van de Wessemse magistraat uit het jaar 1791 over deze toestand: "mitsdien den tegenwoordigen secretaris